

1

Am descoperit cadavrul mutilat al lordului Peter în dimineața de joi, 13 august 1970. A fost prima victimă a unui șir de evenimente care au început spre sfârșitul verii trecute, când am cunoscut-o pe Vanessa Forde, sau chiar mai înainte, începând cu Audrey Oliphant și *Istoricul localității Roth*.

Fiecare parohie are o Audrey Oliphant – uneori, chiar mai multe. Viețile lor se desfășoară în jurul bisericii parohiale și, într-un anumit fel, Biserica Anglicană gravitează în jurul lor. Era deci inevitabil ca ea să fie un oaspete obișnuit al vicariatului și mi-e rușine să spun că nu întotdeauna am primit-o atât de călduros cum ar fi trebuit. De asemenea, mă enerva faptul că motanul de la Tudor Cottage¹ considera vicariatul cea de-a doua casă a lui, înfruntând traficul de pe șoseaua principală pentru a ajunge aici.

– Practic, domnișoara Oliphant locuiește aici, remarcă fiica mea, Rosemary, după o vizită deosebit de lungă. Și, dacă nu vine ea, își trimite pisica în loc.

– Face o treabă strașnică pentru noi, am subliniat eu. Și pentru parohie.

– Dragă părinte, încerci și reușești să găsești ce este mai bun în fiecare, nu-i așa? Rosemary se uită la mine și zâmbi.

¹ Casa Tudor (în lb. engleză, în original)

Dar aş vrea să ne lase în pace. E mult mai plăcut când suntem numai noi doi.

Audrey avea aproape cincizeci de ani și nu era măritată. A locuit în Roth toată viața. Casa ei, Tudor Cottage, se afla pe pajiște – în partea din nord, între minimarketul lui Malik și Queen's Head. Grădina din fața casei, de mărimea unui pat mai mare, era despărțită de trotuar printr-un grilaj de fier. Dincolo de poartă se afla o firmă vopsită proaspăt în fiecare an.

CEAINĂRIA „LA BĂTRÂNUL TUDOR“

(înființată în 1931)

PROPRIETAR: dra A. M. Oliphant

Telefon: Roth 6269

Cafea matinală – Mâncăruri ușoare – Ceai cu frișcă
Petreceri, la cerere

Cunoșteam locul de zece ani și, în acest timp, afacerea, deși niciodată prea înfloritoare, a decăzut constant. Acest fapt îi oferea lui Audrey ocazia de a citi cantități uriașe de romane polițiste și de a se implica în problemele parohiei.

Într-o seară din primăvara anului 1969, a apărut la ușa mea fără să-și anunțe sosirea.

– Mi-a venit cea mai minunată idee.

– Adevărat?

– Nu te-am întrerupt de la nimic, nu-i așa? Întrebă apoi, declanșând astfel ritualul schimbului de amabilități, refrenul și răspunsurile clasice.

– Nu, deloc.

– Ești sigur?

– Nimic care să nu poată aștepta.

Îi datoram această născocire politicoasă. Tocmai eram gata să iau o pauză, am completat.

Am condus-o în camera de zi și, făcând din necesitate o virtute, i-am oferit un pahar cu sherry. Audrey era o femeie scundă, destul de durdulie, cu o față ale cărei trăsături păreau turtite, ca și cum țeasta ei, când încă mai era maleabilă, fusese strivită într-o menghină – totuși, ar fi fost bine proporționată dacă ochii, pomeții și colțurile gurii n-ar fi fost atât de înghesuți unul în altul.

Luă o gură de sherry, lăsând licoarea să-i zăbovească în gură înainte de a-l înghiți.

– În după-âamiaza aceasta, am fost la bibliotecă, unde au venit niște școlari și au întreat-o pe doamna Finch dacă nu are vreo carte cu istoria locului. Și s-a dovedit că există numeroase cărți despre orașele și satele învecinate. Dar foarte puține despre Roth.

Făcu o pauză pentru o nouă înghițitură. Eu mi-am aprins o țigară, ghicind ce va urma.

– Așa m-a străfulgerat ideea, adăugă ea. Maxilarul ei masiv tremura de emoție. De ce să nu scriu eu o istorie a localității Roth? Sunt sigură că multor oameni le-ar plăcea să citească așa ceva. Și, în zilele noastre, aici trăiește multă lume care habar n-are cum este adevăratul Roth.

– Ce idee interesantă! Trebuie să-mi spui dacă există ceva ce aş putea să fac eu. Registrele parohiale, poate? Mă întreb dacă lady Youlgreave ar avea ceva material folositor. Ea...

– Sunt atât de încântată, mă întrerupse Audrey. Am sperat că vei accepta să mă ajuți. De fapt, mă gândeam la o colaborare. Mi se pare că ne-am potrivi de minune.

– N-aș spune....

– În afară de asta, se grăbi ea, istoria satului nu poate fi separată de cele ale bisericii și parohiei. Am putea să scriem

un capitol și despre locuitorii faimoși din trecut. Francis Youlgreave, de exemplu. Ce părere ai?

– Nu sunt sigur că aş putea să-ți fiu de ajutor. La urma urmei, tu ești cea care are cunoștințe despre aceste locuri. Apoi, e problema timpului...

Am văzut cum entuziasmul dispare de pe fața lui Audrey la fel cum se goleşte apa dintr-o cadă. Mi-a fost rușine de mine însumi și totodată eram enervat pe ea. De ce insistă să-i spună sat localității Roth? Este o suburbie a Londrei, asemănătoare în fond cu o duzină de altele. Cei mai mulți dintre locuitori își trăiesc viețile adevărate în altă parte. În Roth, își rezolvă mai mult nevoile fizice, uitându-se la televizor, jucând golf duminicile sau spălându-și mașinile Ford Cortina.

– Am înțeles. Audrey își privea fix paharul gol. A fost doar o idee.

– Mă întreb, am continuat eu, încercând să micșorez senzația de vinovăție care mă cuprinsese, mă întreb dacă ar fi de ajutor să arunc o privire pe prima ta ciornă?

Își ridică privirea, cu fața strălucind.

– Da, te rog.

Hotărârea fusese luată. Dacă Audrey nu s-ar fi decis să scrie istoricul localității Roth, nimic din ceea ce a urmat nu s-ar fi întâmplat. E tentant să o învinovățesc pe ea – să învinovățesc pe oricine altcineva, dar nu pe mine. Însă destinul are modul lui de a-și găsi execuțanții: dacă Audrey nu s-ar fi oferit să fie mâna providenței, ar fi făcut-o altcineva.

Audrey își termină cărticica la începutul lunii august 1969. Tulburată de emoție, îmi aduse manuscrisul care era scris aproape ilizibil, cu creionul. Slavă cerului că era scurt, în special din cauză că Roth avea o istorie relativ scurtă. Din Evul Mediu, parohia trăise în umbra vecinilor ei mai mari.

Era prea departe de Tamisa și, mai târziu, prea departe de calea ferată.

Totuși, judecând după vechile fotografii pe care le-a găsit Audrey, Roth fusese un loc frumos și rămăsese remarcabil de bine conservat, în ciuda faptului că era la numai la 21 de kilometri de Charing Cross. Toate acestea s-au schimbat în 1930, când a fost construit Rezervorul Jubiliar: 700 de pogoane din parohie și partea de nord a satului au fost inundate de 28 de miliarde de litri de apă, sacrificată pentru a potoli nesfârșita sete a locuitorilor Londrei.

Am descoperit repede că ortografia și gramatica lui Audrey lăsau de dorit. Textul era un ghiveci de speculații – „Cine știe? Poate că Henric al VIII-lea a stat la Old Manor House¹ în drum spre Hampton Court” – și citate luate adesea greșit din cărțile pe care le găsisse la bibliotecă. Am convins-o să bată manuscrisul la mașină și am reușit – sper cu diplomație – să aranjez cu dactilografa să încorporeze în mod tacit unele dintre corecturile mele. Apoi, împreună cu Audrey, am parcurs ciorna dactilografiată și am revizuit-o încă o dată. Între timp, începuse luna septembrie.

– Trebuie să găsim un editor, spuse Audrey.

– Poate că ai putea să o tipărești pe cheltuiala ta?

– Dar sunt sigură că i-ar interesa pe cititorii din toată țara, răspunse ea. În multe feluri, istoria localității Roth este istoria Angliei.

– Într-un sens, da, dar...

– Și, David, mă întrerupse ea. Vreau ca toate drepturile bănești să intre în fondul de restaurare. Până la ultimul bănuț. Așa că trebuie să găsim un editor corespunzător, care să ne dea bani buni. De ce nu vii mâine, la mine, la cină, să discutăm despre toate astea? Mi-ar plăcea să-ți pregătesc

¹ Vechiul conac (în lb. engleză, în original)

ceva bun, ca să-ți mulțumesc pentru toată munca depusă. Mă bătu în glumă cu palma pe braț. Arăți ca și cum ai avea nevoie de o mâncare bună.

– Din păcate, mâine nu sunt disponibil. Familia Trask m-a invitat la cină. Poate altă dată.

– Altă dată, repetă ea.

Am fost ușurat că familia Trask îmi oferise o atare scuză perfectă. Și, ca o consecință a faptului că am acceptat invitația lor, două persoane au murit, a treia a ajuns la închisoare și a patra a fost internată într-un ospiciu.

2

Cei doi Trask locuiau într-un prezbiteriu cu arhitectură complicată, față în față cu o biserică victoriană, tot atât de complicată. Știam din vizitele precedente că și biserica, și casa erau calde și primitoare. Ronald făcuse o treabă foarte bună. Parohia lui era considerabil mai mare decât media.

Am parcat în curtea pietruită din fața casei. Alte două mașini erau deja acolo: un Austin Cambridge și un Daimler verde-închis. Ușa din față se deschise înainte de a ajunge la ea. Ronald îmi zâmbi. Eu eram îmbrăcat în ținuta mea de cleric, cu tradiționalul guler alb, însă el purta un costum scump, de culoare închisă, care îl făcea să pară mai zvelt decât era, cu o cravată în dungă. Era mai scund decât mine, dar mult mai robust și dădea impresia că nu mergea nicio dată pe jos, nici când avea timp. În această seară, totul la el strălucea, de la pantofii negri până la părul blond. O boare de vânt purtă parfumul aftershave-ului către mine.

– David! Mă bătu pe spate și mă pofti în casă. Ce plăcere să te văd! Vino să-i cunoști pe ceilalți.

Holul era plin de flori și mirosea puternic a ceară de parchet. Ronald mă conduse în salon, care se afla în spatele casei. Era o seară caldă. Ușile franțuzești erau deschise, și un grup de oameni se afla deja pe terasă.

Cynthia Trask veni în întâmpinarea mea. Era voinică și îngrijită, la fel ca fratele ei, și purta o rochie sobră, albastră, ca o uniformă. În timp ce Ronald îmi aducea un pahar de sherry, ea mă conduse spre ceilalți oaspeți.

Unul dintre cupluri îmi era cunoscut – Victor și Mary Thurston. El făcuse o grămadă de bani vânzând șalupe cu cabine, pentru navigația pe râu, iar acum împreună cu soția lui „serveau comunitatea“ cum le plăcea să afirme, ceea ce însemna că făceau parte dintr-o multitudine de comitete: ea prefera cauzele filantropice, el se concentra asupra celor politice. Thurston era consilier și făcea parte din Comitetul Cadastral, având o putere considerabilă.

Pe celălalt cuplu nu-l cunoșteam. Se dovedi a fi: el – director la unul dintre liceele locale, iar soția lui – unul dintre episcopii lui Ronald.

Primul lucru pe care l-am observat în legătură cu cea de-a cincea invitată a fost părul – ondulat și de culoare castanie strălucitoare. Când se întoarse spre mine, soarele serii o luminează din spate, învăluindu-i capul într-o aureolă înflăcărată. Purta o rochie lungă, un bumbac subțire, cu mâneci lungi și guler plisat. Pentru o clipă, soarele coborât spre apus îi făcu rochia aproape transparentă. Trupul i se profila mai întunecat. I-am zărit picioarele și coapsele. Rochia nu mai ascundea nimic.

– Iată-ne, David! Ronald se afla lângă mine, cu un pahar de sherry în mână. Vanessa, nu cred că îl cunoști pe David Byfield. David, ea e Vanessa Forde.

Ne-am strâns mâinile. În momentul acela, am devenit nervos din cauza dorinței bruște ce se stârniște în mine. Era ceva obișnuit. De-a lungul anilor, am învățat să-mi stăpânesc senzațiile, așa cum un surfer stăpânește valul, până când forța dorinței se diminuează. Un mod de a evita să mă las

capșit de această senzație era să mă concentrez cu putere asupra unui lucru. Astfel, în câteva secunde, am constatat că Vanessa avea o față plăcută, mai curând atrăgătoare decât frumoasă, cu o culoare încântătoare și un nas acvilin.

– Lasă-mă să-ți mai aduc o băutură. Ronald apucă paharul gol din mâna Vanesei. Gin cu lămâie?

Ea dădu din cap zâmbind. Ronald se îndreptă spre măsuta mică pentru băuturi, care se afla în salon. Era ceva foarte interesant în el, în această seară. Astfel, am reușit să întrezăresc adolescentul care trebuie să a fost odată; și, ca să fiu cinstit, să adăuga că preferam ceea ce vedeam acum, în locul clericului în vârstă care devenise.

I-am oferit Vanesei o țigară. Ea a acceptat-o, aplecându-se să i-o aprind. Am văzut că purta verighetă. Pentru o clipă, i-am simțit parfumul. Îmi amintea de unul pe care obișnuia și soția mea să-l folosească. Am început să vorbim amândoi deodată, plonjând în conversație ca înotătorii când se dă startul.

– Locuiești aici?

– Ai o parohie...?

Am zâmbit unul altuia și orice stânjenală a dispărut.

– După tine, doamnă Forde.

– Vanessa, te rog! Și, pentru a-ți răspunde la întrebare, locuiesc în Richmond.

Am observat că spusese locuiesc, nu locuim.

– Și, pentru a răspunde și eu, sunt vicarul din Roth.

– O, așa!

– Cunoști localitatea?

– Puțin. Se uită la mine și zâmbi. Te surprinde?

I-am zâmbit și eu.

– Identitatea lui tinde să fie sufocată de vecini. O mulțime de oameni cred că numele le este familiar, dar nu au idee unde se află.

– M-am dus acolo acum câțiva ani, pentru a vizita biserica. Destul de interesantă. În altar, aveți un panou pictat, nu-i așa? Judecata de Apoi?

– Adevărat. Cu scene din viața lui Hristos, dedesubt.

– A sosit ginul cu lămâie! l-am auzit pe Ronald materializându-se lângă Vanessa și întinzându-i paharul, cu o expresie triumfătoare. Mai avea în mână un pahar asemănător, pe care-l ridică: Noroc! Se aplecă spre mine: David, Cynthia vrea să schimbe o vorbă cu tine, în legătură cu Rosemary.

– Fiica mea, i-am explicat Vanessei.

– Nepoata noastră a fost pe aici, săptămâna trecută, continuă Ronald. A plecat de la școală după terminarea ultimului trimestru și ne-a adus un sac de lucruri cu care să facem ce vrem. Îmbrăcămintă, presupun. Cred că este și o crosă de hochei acolo. Cynthia se întreabă dacă n-ar putea să fie ceva și pentru Rosemary.

Am zâmbit și i-am mulțumit. A fost o vreme când aș fi refuzat să primesc dovada filantropiei celor doi Trask, dar acum devenisem mai înțelept. Mândria e un lux, iar copiii devin din ce în ce mai costisitori, pe măsură ce cresc. În clipa aceea, Cynthia ni se alătură, aducând boluri cu alune și măslină.

– Am auzit cumva numele lui Rosemary? întrebă ea. Ce fată adorabilă! A ajuns să-i placă școala?

– Mult mai mult, cred. M-am întors spre Vanessa. Când Rosemary a sosit la Roth, i-a dispăcut foarte mult școala. De fapt, a încercat să fugă de două ori. Dar, în ultimul an, pare că s-a potolit.

– Vara viitoare va primi calificativul A, interveni Cynthia cu o urmă de interogație în voce, ce indica o presupunere mai mult decât o afirmare a realității.

M-a luat de lângă Vanessa și Ronald și mi-a vorbit o clipă sau două despre Rosemary. Am hotărât – sau, mai curând, Cynthia a hotărât – că îl va trimite pe Ronald la mine, cu hainele, săptămâna viitoare. Orice nu îi este de trebuință lui Rosemary va merge la următorul târg de binefacere. Rezolvând astfel problema, m-a condus și mai departe de Vanessa și Ronald, care stăteau de vorbă la capătul celălalt al terasei, și, cu măiestrie, m-a implicat în conversația dintre Victor Thurston și soția lui.

O vreme, n-am mai avut ocazia să vorbesc cu Vanessa. În timp ce mă aflam pe terasă, am aruncat o privire sau două în direcția ei și a lui Ronald, care continuau să discute cu fețele încordate. La un moment dat, am văzut-o pe ea dând din cap.

Până la urmă, ne-am dus în sufragerie, și Cynthia ne-a condus la locurile noastre din jurul mesei rotunde. Vanessa se afla vizavi de mine. În mijlocul mesei exista un aranjament floral bogat, așa că am zărit-o doar întâmplător. Ședeam între Cynthia și soția directorului.

Ronald a spus rugăciunea. Mâncărurile care au urmat erau neobișnuit de elaborate. Pепenele cu șuncă de Parma a deschis drumul spre *coq au vin*. Ronald, ca de obicei, cea mai grijulie gazdă, continua să ne umple paharele cu un rose portughez ucigător. Soția directorului a încercat, în mod delicat, să-mi pună întrebări despre Ronald. Și, în curând, deveni evident că îi cunoștea pe cei doi Trask mai bine decât mine. Până la urmă, a renunțat și i s-a adresat Cynthiai, peste mine.